

РЕШЕНИЕ

№ 20466

гр. София, 13.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разглежда дело номер **4355** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е след изпращане на делото по подсъдност от АС-София област. Производството е образувано по жалба на А. Б. Г., [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. С. П. и адв. В. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) №24-0286-000017/06.03.2024 г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от ЗДВП, издадена от мл.автоконтрольор към ОДМВР С., РУ- К., с която спрямо жалбоподателя е наложено „прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца“ по отношение на лек автомобил „М. ЦЛС 500“ с рег. [рег.номер на МПС] и са отнети СРМПС №013638100 и 2 бр. рег. табели С..

Иска се отмяна на заповедта, като се твърди в жалбата липса на компетентност, неспазване на установената форма поради недопустимо припокриване на лицето, издало заповедта и съставилото акта. Твърди се още съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона. Заповедта се обжалва като неправилна и незаконосъобразна и се иска отмяната ѝ.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. П.. Моли съда да уважи жалбата по изложените в нея съображения, посочва, че е санкциониран незаконосъобразно и иска отмяна на заповедта. Претендира разноски.

Ответникът – мл. автоконтрольор към ОДМВР С., РУ-К., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд - София град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и

прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната ЗПАМ №24-0286-000017/06.03.2024 г. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.2а, б.а от ЗДвП на А. Б. Г., ЕГН: [ЕГН] - прекратяване на регистрацията на собственото му МПС лек автомобил „М. ЦЛС“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от шест месеца, като е отнето свидетелството за регистрация на МПС №09960574 и два броя регистрационни табели [рег.номер на МПС]. Посочените в заповедта мотиви на административния орган са, че е съставен АУАН серия GA № 1073274/06.03.2024 г. срещу собственика на лекия автомобил А. Б. Г., който на 05.03.2024 г. около 22.55 ч. в [община], на път Общински № SFO3409, като водач на същото МПС, предоставил управлението на неправоеспособния водач Д. В. Н., срещу който е съставен АУАН серия GA № 1073273/06.03.2024 г., който е лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред.

От приложените по делото документи е видно, че собственик на автомобил „М. ЦЛС“ с рег. [рег.номер на МПС] е А. Б. Г., ЕГН: [ЕГН].

По делото са приети като доказателства представените с административната преписка, както и доказателства за компетентност на органите, издали АУАН и ПАМ, доказателства за връчване на ЗППАМ, акт за установяване административно нарушение и ЗППАМ. Разпитан е в качеството на свидетел Д. В. Н.. В разпита си същият заявява, че двамата заедно с А. Б. Г. пътували на 05.03.2024 г., като шофирал А.. Поради проблем с окачването отбили автомобила отдясно на пътя и си разменили местата, като Д. седнал на шофьорското място, понеже бил автомонтьор, да провери проблема с окачването. Същият си вързал диагностиката и започнал да „чете“ колата, да види проблема. В този момент, при изгасен автомобил, дошли полицаи на проверка. Направили тестове за алкохол и наркотици на Д. Н., които били отрицателни. Н. получил акт, а Г. не получил, въпреки че обяснили, че Д. Н. не е карал автомобила, което написали и в сведението.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, като подадена в срок от лице, което има правен интерес – собственика на МПС с временно прекратена регистрация.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото заповед № 517з-2035 от 14.04.2022 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от изрично изброени в т. 1.7 от процесната заповед, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за липса на компетентност на издателя са неоснователни. /л.18 от производството пред АССО/.

Съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни

административни мерки:

По т.2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018г., в сила от 03.01.2018г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Чл. 150а, ал.1 от ЗДвП постановява, че за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Заповедта обаче не съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта. В случая процесната мярка е наложена на основание правна квалификация - чл. 171, ал. 2а, б. „а“ ЗДвП, без да е упоменато кое от предложенията се вменява във вина, тъй като посоченият текст съдържа повече от едно. Словесно е описано, че лицето е санкционирано именно като собственик на автомобила, в качеството му на такъв. Но съществува противоречие в съдържанието на самата оспорена заповед, предмет на настоящето производство, относно това какво нарушение е извършено и при какви обстоятелства. Видно от описанието на фактическите обстоятелства в заповедта следва, че А. Б. Г. „в качеството си на собственик на МПС предоставя управлението на неправопособния водач“. Съгласно обаче диспозитива по-долу, същият „е извършил: управлява МПС, след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, с което виновно е нарушил чл. 150а, ал. 1 ЗДвП“. Кое от посочените действия, осъществяващи състава на цитираната норма е нарушил А. Г. не става ясно, а изводи относно обстоятелството, че същият като собственик е предоставил автомобила на друго лице, което е неправоспособен водач следват единствено след запознаване с материалите по цялото дело и по тълкувателен път.

В тази връзка настоящият съдебен състав намира, че са допуснати съществени процесуални нарушения, при издаването на оспорената заповед. Нарушението не е описано така, че по несъмнен начин да става ясно в какво се изразява нарушението и кое лице го е извършило, което пречатства правото на защита на нарушителя и опорочава административния процес.

Основателни се явяват и възраженията на жалбоподателя за липсата на обективно и безпристрастно отразяване на фактическите обстоятелства и обективната истина, при които е извършено нарушението, както и на елементи от състава на същото.

В изложения смисъл оспореният административен акт се явява постановен при неспазване на процесуалните разпоредби и неправилно приложение на материалния закон, поради което следва да бъде отменен.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените разноски в производството. Същите възлизат на обща стойност от 510,00 лева, от които: 10,00 лева внесена държавна такса и 500,00 лева платено адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, III-то отделение, 57 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Б. Г., ЕГН: [ЕГН] ЗППАМ №24-0286-000017/06.03.2024 г. по чл.171, т.2а, б.“а“ от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, издадена от мл.автоконтрольор към ОДМВР С., РУ- К..

ОСЪЖДА ОДМВР С., РУ-К., да заплати на А. Б. Г., ЕГН: [ЕГН] сумата от 510 лв. /петстотин и десет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение и държавна такса.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП.